

Arrest

nr. 163 483 van 4 maart 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 26 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 november 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), beide aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. UYTTERSROT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, komt op 19 april 2007 als minderjarige samen met zijn moeder België binnen en dient op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 26 juli 2007 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 3 463 van 8 november 2007 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker. Op 23 oktober 2007 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.2. Op 13 december 2007 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 17 maart 2008 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 12 539 van 13 juni 2008 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker. Op 17 juli 2008 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

1.3. Op 23 juni 2008 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 25 februari 2009 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en op 16 maart 2009 wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Op 10 september 2010 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 1 maart 2011 onvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 7 mei 2013 ongegrond bevonden en wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissingen wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 132 047.

1.5. Op 4 juli 2013 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 9 december 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard, wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en wordt hem een inreisverbod (bijlage 13^{sexies}) voor drie jaar opgelegd.

1.6. Op 11 december 2013 dient de verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 8 januari 2014 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Op 20 januari 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

1.7. Op 16 juli 2014 dient de verzoeker een vierde asielaanvraag in. Op 2 december 2014 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 144 200 van 27 april 2015 verwerpt de Raad het beroep tegen deze beslissing.

1.8. Op 16 december 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

1.9. Op 16 november 2015 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}) genomen. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer:

“(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1 :

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 2° O de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig inreisstempel.

- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Betrokkene heeft zich op 18.10.2012 schuldig gemaakt aan diefstal: PV: 00716012.DE.12.LB.

Artikel 27 :

- krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.
- Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde
- artikel 74/14 §3, 5°: het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, of artikel 18, § 2,

Betrokkene heeft zich op 18.10.2012 schuldig gemaakt aan diefstal: PV: 00716012.DE.LB.

Betrokkene (als zoon van D. D. (...)) waar hij als minderjarige de verschillende procedures volgde) geen gevolg een eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten dat zijn moeder aangetekend werd verstuurd of aan zijn moeder betekend op 22.07.2008, 16.03.2009, 24.05.2013, 21.01.2014, 17.12.2014.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen¹ terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig inreisstempel. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft zich op 18.10.2012 schuldig gemaakt aan diefstal: PV: 00716012.DE.LB.

Betrokkene volgde als minderjarige de procedures van zijn moeder D. D. (...). Ten aanzien van betrokkene moeder werd het volgende vastgesteld:

Betrokkenes moeder diende op 19.04.2007 als D. F. (...), een eerste een asielaanvraag. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 26.07.2007. Na een schorsend beroep werd betrokkenes eerste asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 08.11.2007. Onder dezelfde identiteit diende betrokkenes moeder op 13.12.2007 een tweede asielaanvraag in. Deze tweede asielaanvraag werd op 17.03.2008 door het CGVS afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na een schorsende beroep werd zijn moeders tweede asielaanvraag definitief afgesloten op 13.06.2008 door de RVV. Zijn moeder ontving op 22.07.2008 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage

13qq van 17.07.2008) geldig 15 dagen. Op 11.12.2013 diende betrokkene moeder onder haar echte Identiteit D. D. (...), een derde asielaanvraag in. Deze derde asielaanvraag werd door het CGVS niet in overweging genomen op 08.01.2014 en aangetekend verstuurd op 21.01.2014. Ook de vierde asielaanvraag van zijn moeder op 16.07.2014 werd door het CGVS negatief afgesloten en aan haar per aangetekende zending verstuurd op 03.04.2014. Het schorsende beroep van zijn moeder werd op 27.04.2015 door de RVV definitief afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 18.06.2015 diende betrokkene zus L. (...), geboren op (...) en op moment van aanvraag anderhalf jaar oud, een eerste asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd op 09.07.2015 niet in overweging genomen door het CGVS en het schorsende beroep voor de RVV tegen de beslissing van het CGVS werd op 11.09.2015 definitief afgesloten. Op 13.10.2015 ontving betrokkene een bevel tot terugbrenging, bijlage 38, van haar dochter L. (...) wat aan zijn moeder werd betekend op 15.10.2015.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidsstand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene moeder diende op 23.06.2008 als D. F. (...), een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 25.02.2009 met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), geldig 30 dagen en aan betrokkene betekend op 16.03.2009.

Betrokkene moeder heeft op 13.09.2010 een regularisatieaanvraag onder haar echte identiteit, D. D. (...), ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd ongegrond verklaard op 07.05.2013 met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), geldig 30 dagen en op 25.05.2013 aan betrokkene moeder betekend. Deze medische regularisatieaanvraag werd negatief afgesloten en betekend waarbij werd geoordeeld dat de nodige medische zorgen om behandelingen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. De omstandigheid dat de terugleiding naar Servië wordt uitgevoerd, belet betrokkene moeder niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkene en zijn broer en zussen hier naar school gaan, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van betrokkene en zijn broer en zussen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Het recht op onderwijs sterker evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren, evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

Betrokkene werd in het OTP Arendonk door een terugkeerconsulent van Fedasil, alsook een terugkeer van de DVZ uitvoerig geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene gaf ten aanzien van de terugkeercoach en de terugkeerconsulent aan niet vrijwillig te zullen terugkeren naar haar land van oorsprong.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 1.5 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft zich op 18.10.2012 schuldig gemaakt aan diefstal: PV: 00716012.DE.LB.

Betrokkene (als zoon van D. D. (...)) waar hij als minderjarige de verschillende procedures volgede) geen gevolg een eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten dat zijn moeder aangetekend werd verstuurd of aan zijn moeder betekend op 22.07.2008, 16.03.2009, 24.05.2013, 21.01.2014, 17.12.2014.

*Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.
(...)"*

1.10. Op 16 november 2015 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☒ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste haar aangetekend werd verstuurd op 17.12.2014 en dat werd verlengd op 04.05.2015 met 10 dagen, om deze reden werd haar een inreisverbod opgelegd.

Betrokkene werd in het OTP Arendonk door een terugkeerconsulent van Fedasil, alsook een terugkeer van de DVZ uitvoerig geïnformeerd over de betekenis van een. bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene gaf ten aanzien van de terugkeercoach en de terugkeerconsulent aan niet vrijwillig te zullen terugkeren naar haar land van oorsprong.

Het is daarom dat een inreisverbod van 2 Jaar wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- ☐ voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☒ een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De asielaanvraag, alsook de aanvraag tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) van betrokkene's moeder en die betrokkene als minderjarig volgde werden na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkene en zijn broer en zussen hier naar school gaan, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden, Tevens behoeft de scholing van betrokkene en zijn broer en zussen geen gespecialiseerd onderwijs,

noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Het recht op onderwijs strekt evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren, evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

*Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.
(...)"*

1.11. Op 22 december 2015 is de verzoeker onder escorte gerepatrieerd naar Belgrade.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Voor zover de verzoeker zich met zijn beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3.2. De Raad merkt bovendien ambtshalve op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet een vreemdeling bij de Raad een annulatieberoep kan instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer 2005-06, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig zijn (*cf. RvS 25 maart 2013, nr. 222.969*).

Wanneer een verzoeker zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet hij een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen (*RvS 18 december 2012, nr. 221.810*).

Te dezen blijkt uit het verslag van vertrek dat de verzoeker op 22 december 2015 onder escorte is vertrokken naar Belgrade. Ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang van de verzoeker bij onderhavig beroep, verklaart zijn raadvrouw geen belang meer te hebben bij het beroep in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing. Nu uit de repatriëring van de verzoeker volgt dat deze beslissing volledige uitvoering heeft verkregen en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen, wordt niet ingezien in welk opzicht de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering de verzoeker nog tot voordeel kan strekken. Bijgevolg toont de verzoeker niet aan dat hij thans het wettelijk vereiste actueel belang bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing heeft.

3.3. Het beroep tot nietigverklaring is, in de mate dat het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (hierna: de bestreden beslissing)

4.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (B.S. 19 augustus 1955, afgekort EVRM) heeft directe werking en kent aan ieder individu een aantal rechten toe die afdwingbaar zijn en die ondermeer door de overheid in haar bestuurshandelingen en in al haar beslissingen moeten worden gerespecteerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt echter ten onrechte in haar beslissing van 16.11.2015 dat artikel 8 EVRM niet geschonden is doordat het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst.

Artikel 8 EVRM is echter wel geschonden en dit omwille van de volgende redenen:

In het bijzonder heeft verzoeker op grond van artikel 8 EVRM het recht op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven.

Het begrip "privé-leven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

Deze rechten op eerbied voor het privé-, familie- en gezinsleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de EVRM opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen. (R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999, <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999,128.)

*Artikel 8.2 EVRM bepaalt namelijk:
(...)*

Er dient nauwlettend worden toegezien op de eerbiediging van artikel 8 EVRM en minstens moet worden vastgesteld dat de overheid de belangen van verzoeker op dit vlak onvoldoende heeft onderzocht en afgewogen.

Verzoeker verblijft samen met heel de familie reeds 8 jaar onafgebroken in België en heeft hier zijn leven opgebouwd: hij heeft hier een vriendenkring opgebouwd, hij loopt school te Aalst (zie stuk 2) waar hij vanaf 1 november 2015 tevens een huis huurde (zie stuk 3) samen met zijn moeder en broers en zussen en in zijn vrije tijd bouwt hij aan zijn modellencarrière. (zie stuk 4)

Verzoeker heeft tevens een serieuze relatie met een meisje, C. C. (...) afkomstig uit Welle (Aalst).

Concluderend kan gesteld worden dat verzoeker zich op alle vlakken geïntegreerd heeft in de Belgische samenleving. (zie stuk 5)

Omwille van dit langdurig verblijf in België gepaard gaande met de volwaardige integratie in de Belgische maatschappij en de sociale en affectieve banden die verzoeker gevormd heeft op het grondgebied, schendt de bestreden beslissing het recht op een privé-leven in de zin van artikel 8 EVRM en dit op een disproportionele wijze.

De uitvoering van het bevel om het land te verlaten, gepaard gaande met het inreisverbod, schendt het recht op het privé- en gezinsleven van verzoeker, zonder dat het in een democratische maatschappij redelijkerwijze in verhouding staat tot het gewettigde doel van de wetgever, bestaande uit de naleving van zijn immigratiepolitiek en het economisch welzijn van het land.”

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

*“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:
- artikel 8 EVRM.*

*Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:
(...)*

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Verzoekende partij wijst op een “privé-leven” die hij zou hebben uitgebouwd. Verweerder merkt hierbij evenwel op dat dit voorgehouden privé-leven tot stand is gekomen in illegaal verblijf en verzoekende partij hoorde dit te weten.

*Verweerder wijst hieromtrent op volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:
“Verzoeker beroept zich in het kader van huidig beroep op een in België opgebouwd privéleven. Hij verwijst hiervoor naar zijn verblijf in België sinds 2008 toen hij als niet-begeleide minderjarige het Rijk binnenkwam, zijn (inspanningen tot) integratie, de door hem gevolgde scholing en opleidingen, zijn werkbereidheid en het door hem uitgebouwde sociale netwerk. Hij betoogt dat al zijn belangen zich thans in België bevinden.*

Los van de vraag of voormelde elementen getuigen van een privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen, dient de Raad op te merken dat verzoeker dit privéleven slechts heeft opgebouwd tijdens een verblijf in België dat vanaf het begin als precair te beschouwen is. Verzoeker kwam immers op onwettige wijze het Rijk binnen en diende een asielaanvraag in, gevolgd door een aanvraag tot verblijf als minderjarige op grond van de omzendbrief van 15 september 2005 en twee meervoudige asielaanvragen. Hij wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn asielverzoek(en) werd(en) afgewezen of geen gunstig gevolg werd gegeven aan voormelde bijzondere verblijfsprocedure (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Nerenigd Koninkrijk). Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft bekomen, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet

tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, NyanziNerenigd Koninkrijk).

Er blijft ook niet dat niet redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij zijn persoonlijke leven terug opbouwt in zijn land van herkomst of elders" (R.v.V. nr. 118 480 dd. 06.02.2014, onderlijning toegevoegd).

In zoverre verzoekende partij verder doelt op de sociale contacten die zij in België zou hebben opgebouwd, dan stelt verweerder vast dat deze niet vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM:

"Aangenomen kan worden dat verzoekers weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd en misschien werk kunnen hebben. Deze elementen geven de verzoekers niet het recht door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerleggen de verzoekende partijen geenszins de motieven van de bestreden beslissingen die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemen de bestreden beslissingen hun de verdere uitbouw van dit leven. Bovendien wordt er opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2001, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824)." (R.v.V. nr. 118.733 dd. 12.02.2014)

"In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar perfecte integratie in het Rijk, merkt verweerder terecht op dat gewone sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren. Deze sociale en zakelijke relaties, gebaseerd op zijn arbeidsovereenkomst, kunnen bezwaarlijk aanzien worden als een gezinsleven." (R.v.V. nr. 116.431 dd. 26.12.2013)

"Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM." (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

"Verzoeker toont verder niet aan welke andere zakelijke of sociale contacten hij heeft die dusdanig zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. (...)Zelfs in de veronderstelling evenwel dat de relaties waarnaar verzoeker verwijst zouden vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM en de bestreden beslissing als een daadwerkelijke inmenging in het gezins- en privéleven van verzoeker zou moeten beschouwd worden, dan nog moet gesteld worden dat deze inmenging, gezien artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet, een wettelijke basis heeft (...)" (R.v.V. nr. 75 742 van 24 februari 2012)

Verzoekende partij wijst op een zogenaamde relatie met C. C. (...). Verweerder merkt op dat geenszins aangetoond dat verzoekende partij met voormeld meisje een duurzame relatie in de zin van artikel 8 EVRM onderhoudt.

Verweerder merkt overigens ten overvloede op dat er thans nog geen aanvraag gezinshereniging werd ingediend. Er dient vooreerst gebruik te worden gemaakt van de wettelijke mogelijkheden die voor verzoekende partij open staan om – indien zij van oordeel is dat het om een duurzaam gezinsleven gaat – het eigen recht op gezinsleven te beschermen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft hieromtrent reeds als volgt gemotiveerd:

"In de beslissing van 6 augustus 2013 betreffende de aanvraag om machtiging tot verblijf wijst verweerder op de geëigende procedure voor gezinshereniging. De verzoekende partij heeft geen gebruik gemaakt van deze procedure. Gelet op de wettelijke procedures die openstaat voor de verzoekende partijen waarvan zij gebruik kan maken, kan in dit geval en op dit moment bezwaarlijk worden gesteld dat er in hoofde van verweerder een positieve verplichting bestaat om verzoekers' recht op gezinsleven te handhaven. Verzoekende partij dient eerst zelf gebruik te maken van de wettelijke mogelijkheden die voor haar openstaan, vooraleer de staat ertoe verplicht kan worden om verzoekers' recht op gezinsleven te beschermen." (R.v.V. nr. 115.073 dd. 05.12.2013)

"Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de kinderen van de verzoeker (en ook hun moeder) in België bij beslissing van 10 maart 2011 werden gemachtigd tot een verblijf van onbeperkte duur. Uit de voorliggende stukken blijkt evenwel niet en de verzoeker toont ter terechtzitting ook niet aan dat hij op enig ogenblik voorafgaand aan de thans bestreden beslissing een aanvraag heeft ingediend om te worden toegelaten tot verblijf op grond van gezinshereniging met zijn in België verblijvende kinderen. Dergelijke aanvraag kan worden ingediend op grond van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet. De verzoeker verschaft geen enkele toelichting waarom hij geen gezinshereniging heeft gevraagd, niettegenstaande hij reeds van in den beginne behoorde te weten dat zijn tijdelijk verblijfsrecht slechts onder welbepaalde voorwaarden (onder meer een recente en effectieve

tewerkstelling) kon worden verlengd en terwijl de verdere verblijfsverlenging door de gemachtigde op 18 januari 2013 werd geweigerd. [...] De thans bestreden beslissing verhindert ook in geen enkele mate dat de verzoeker via de Belgische vertegenwoordiging in Ecuador een aanvraag indient tot het bekomen van een visum gezinshereniging conform artikel 10 van de vreemdelingenwet. De verzoeker dient dus enkel tijdelijk het land te verlaten, met de mogelijkheid om terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk en nadat hij desgevallend een visum type D – gezinshereniging heeft bekomen.” (R.v.V. nr. 125.119 dd. 30.05.2014)

Het zogenaamde lange verblijf van verzoekende partij in België kan ook geenszins een gerechtigde verwachting creëren op een verblijfsrecht.

“de raad benadrukt evenwel dat verzoekster uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen tien jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000 nr. 44328/98, Solomon v Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstantinov v Nederland en EHRM 8 april 2008 nr. 21878/06 Nyanzi v Verenigd Koninkrijk, par 77)” (R.v.V. nr. 114.469 dd. 26.11.2013)

In de bestreden beslissing wordt overigens geheel terecht opgemerkt dat gezien het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst er geen schending van artikel 8 EVRM aan de orde is.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. De beschouwingen van verzoekende partij nopens een zogenaamde inmenging zijn niet dienstig.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoekende partij gaat hier zelfs niet op in.

Terwijl een andere belangrijke overweging is of het – thans voorgehouden – gezinsleven met zijn vriendin werd gesticht op een moment dat de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de immigratiestatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het familieleven in het gastland vanaf de aanvang ervan precair is. In dat geval kan de verwijdering van de illegale vreemdeling enkel in uitzonderlijke omstandigheden onverenigbaar zijn met artikel 8 EVRM. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70, zie ook EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §70; eigen onderlijning)

Zie in die zin:

"In casu blijkt dat het familieleven waarop de verzoeker zich beroept niet bestond in het land van herkomst, Ecuador. De verzoeker heeft zijn gezinsleven dan ook in België gevormd op een moment waarvan hij wist of toch behoorde te weten dat zijn verblijfssituatie onzeker was gezien hij slechts over een voorwaardelijk en tijdelijk verblijfsrecht beschikte dat overigens een einde nam in april 2012 (het tijdelijk verblijfsrecht nam toen een einde en de aanvraag tot verlenging werd afgewezen)." (R.v.V. nr. 125.119 dd. 30.05.2014)

Verweerder herhaalt nogmaals dat geen van verzoekende partij haar familieleden over verblijfsrecht in het Rijk beschikt. Naar analogie kan op volgende rechtspraak worden gewezen:

"Voor zover uit hun betoog blijkt dat verzoekers artikel 8 EVRM geschonden achten, dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing geldt voor het hele gezin en dan ook niet kan ingezien worden hoe de bestreden beslissing 'het gezin van verzoekers ontwricht'." (R.v.V. nr. 110.110 dd. 19.09.2013)

"Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing ertoe leidt dat de gezinscel zou worden verbroken. Zowel verzoeker als zijn echtgenote kregen immers beiden een weigeringsbeslissing." (R.v.V. nr. 132.810 dd. 05.11.2014)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

"Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd." (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De * heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

"Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat

voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

In casu voert de verzoeker vooreerst aan dat zijn recht op privéleven, dat “*onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen (omvat)*”, werd geschonden. Hij wijst erop dat hij “*samen met heel de familie reeds 8 jaar onafgebroken in België (verblijft) en (...) hier zijn leven (heeft) opgebouwd*”, dat hij “*hier een vriendenkring (heeft) opgebouwd*”, dat hij hier naar school gaat, een huis huurt en werkt aan zijn modellencarrière. De bewering met betrekking tot zijn vriendenkring wordt evenwel niet gestaafd met enig begin van bewijs. Bovendien blijkt uit vaste rechtspraak van de Raad van State dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (cf. RvS 27 juni 2007, nr. 172.824, RvS 14 november 2005, nr. 151.290, RvS 15 februari 2005, nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). Te dezen toont de verzoeker niet aan dat de door hem opgebouwde contacten in België een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Voorts dient erop gewezen te worden dat het privéleven van de verzoeker zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich bewust was dat zijn verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). In het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk oordeelde het EHRM reeds, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). *In casu* licht de verzoeker nergens, op voldoende duidelijke wijze, toe welke voldoende intense sociale of andere contacten hij op het Belgisch grondgebied zou hebben om te besluiten tot een schending van het recht op privéleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM.

Door er louter op te wijzen dat hij in België school loopt, weerlegt de verzoeker trouwens geenszins de concrete motieven van de bestreden beslissing, met name dat “(h)et recht op onderwijs (...) geen absoluut recht (is) en (niet) betekent (...) dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden”, dat hij “niet aantoon[t] dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden”, dat “de scholing van betrokkene en zijn broer en zussen geen gespecialiseerd onderwijs (behoeft), noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is” en dat het recht op onderwijs er niet toe strekt “om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren” en dat er evenmin uit kan worden afgeleid “dat een verblijfsrecht moet (worden) verleend indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België”. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van het recht op eerbiediging van zijn privéleven.

Waar de verzoeker er op wijst dat hij tevens een “serieuze relatie (heeft) met een meisje”, wordt er op gewezen dat, daargelaten de vraag of de verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft aangetoond, *in casu* niet wordt betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het voorgehouden gezinsleven van de verzoeker en dus, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt.

In het geval van een eerste toelating moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). *In casu* voert de verzoeker geen onoverkomelijke hinderpalen aan die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. De verzoeker toont niet aan dat hij zijn vermeende gezinsleven niet elders zou kunnen uitoefenen. Tenslotte wordt er nog op gewezen dat uit alle voorliggende gegevens ontegensprekelijk blijkt dat de verzoeker wist dat zijn (illegale) verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van zijn gezins- en privéleven in België van bij het begin precair was.

Uit de bestreden beslissing blijkt geen disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoeker enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn vermeend gezins- en privéleven verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

5. Korte debatten

5.1. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De

vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5.2. De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN